

C. van der Leest

Heilige kus, of: hoe vriendelijk zijn we voor elkaar?

Uit het kerkblad van de GKV te Groningen-Oost, 20-01-1996

Ons als predikanten bereiken nog al eens geluiden dat de zondagse kerkgangers in Groningen-Oost niet altijd even vriendelijk met elkaar omgaan: het gebeurt nog al eens (wordt ons verteld) dat iemand op z'n plek plaatsneemt zonder dat die zijn/haar buur links en rechts ook maar een blik waardig keurt.

Betekent dit dat (die) Groningers onhartelijk zijn? Zo zouden wij het niet willen zeggen. Intussen komt zo'n opstelling wel onhartelijk óver. En dat is erg jammer. Door de massaliteit van onze beide wijken kunnen kerkgangers, en zeker die alleen komen, zich tóch al erg verloren voelen. En als je dan het gevoel hebt dat zelfs je rijgenoten jou zo'n beetje negeren, kan dat jouw gevoel van verlorenheid versterken. En dat schrikt helemaal af als je psychische moeiten of fobische klachten hebt.

Kortom, uit het oogpunt van onderlinge verbondenheid is die afstandelijke opstelling bepaald niet positief.

We kunnen het nog principiëler zeggen: daarmee doen we te kort aan de bijbelse aansporing elkaar lief te hebben. Het zou daarom een goede zaak zijn vriendelijker te reageren tegenover ten minste onze linker- en rechterbuur in de rij.

Hoe we dat kunnen doen? Tot viermaal toe spoort de apostel Paulus z'n lezers aan elkaar te groeten met 'de heilige kus' (Rom.16:16; 1 Kor.16:20; 2 Kor.13:12; 1 Tess.5:26), terwijl Petrus aanspoort elkaar te groeten met 'de kus van de liefde' (1 Petr.5:14).

Nu is het niet mijn bedoeling deze 'heilige kus' weer in te voeren: de Nederlandse man van nu gaat met de kus bijv. anders om dan de toenmalige Oosterse man en ook dan de huidige Russische man - om iets te noemen.

Intussen kunnen we wel van Paulus leren dat onderlinge begroeting onder kerkmensen er vanzelfsprekend bij hoort, maar ook dat die begroeting hártelijk hoort te zijn.

Concreet toegepast: we kunnen ermee beginnen om bij het plaatsnemen in een rij in elk geval onze linker en rechter buurman/buurvrouw duidelijk te begroeten. Velen doen dat al (hopen we), maar laten we het tot een algemeen gebruik maken.

Helemaal mooi zou zijn als de gewoonte zou groeien dat u de buur die u niet kent, een hand geeft met vermelding van de eigen naam; als de kennismakingsbabbel dan nog verder gaat, is dat mooi meegenomen.

In het begin is het misschien even wennen, maar u zult u vast laven aan de warmte die hiervan uitgaat. Op deze manier maken we iets tastbaar van de onderlinge liefde die bij de gemeente van Christus hoort.